

Колко е лесно да говориш. Когато обаче изпитваш болка, затваряш уста и нищо не казваш. Когато изпитваш болка, седиш на един стол, на един фотьойл, потапяш се, мислиш и казваш – Христе мой, какво да кажа! Какво да кажа! Не говоря. Узрявам, мисля, смирявам се. . .

Болката иска вяра, иска любов, иска съприкосновение с Христос, иска смирение, трябва да си смирен и смиреният минава много по-леко през болката, защото вече е смирен, душата му е смирена. Смиреният ще каже: не смятам, че съм достоен всичко да върви добре при мен! И кой съм, та да не изпитвам болка? И кой съм да имам право на щастие? Щастието не е право, а дар. Колко превъзходни са смирените хора! Те изпитват болка по друг начин! Виждал ли си някои хора, на които правят операции, при които други вият, например аз отивам на зъболекар и вия от болка, а на другия правят същата интервенция и казва: не, аз не чувствам такава болка. Така е. Добре, не ти ли направиха пломба? Да, но не ме болеше – казва той- нямах упойка и издържах. Това нещо става, ако си смирен. Докато минава през същите мъки, през които ние, останалите егоисти минаваме - аз също влизам в компанията на егоистите, естествено със скръб го казвам - смиреният е другояче. Докато Бог им изпраща същите неща, виждаш, че върху лицето им не е изписано оплакване, нито негодувание, нито претенции, нито упорство, нито възмущение, а е смирено. Бог се отнася много нежно със смирения, защото той се е смирил до такава степен, че няма нужда Бог да го смирява повече. Неговата душа е смирена и Бог казва – нека не му давам голяма болка, взел си е урока, смирен е. Целта не е хората не да изпитват болка, казва Бог, Моята цел не е да те нашамаря, да те измъчвам и да те унизявам, а да имаш здрава душа, и ако намериш здравето на своята душа, ако си смирен, това ще рече смирен-здравият, тогава не е нужно да ти давам повече болести. Бог не е садист, не ни измъчва, не се радва да ни измъчва, а ни изцелява. Следователно, смиреният е много здрав, защото това ще рече смирението: здрава душа. Или той има някаква болка, но я приема по различен начин, много по-облекчено, - как да го кажа, виждал съм смирени хора, които загубиха своето дете по причина, която не зная и казахме, не ми се обаждай да ме питаш и да чакаш да ти отговоря на въпроса *Защо, Боже?* Много те моля! Но ми прави впечатление, че тези родители, чието дете почина, нито дойдоха мен да попитат защо, нито тръгнаха да се оплакват Бога, нито възнегодуваха, нито загубиха своята вяра, нито се разколебаха, както ти направи. И ти. Добре, ок, казвал си ми го, че за някои твои проблеми спориш с Бога, негодуваш и губиш вярата си. Знаеш ли защо? Защото нямаш смирение. Докато тези съпрузи загубиха своето дете, 6-7 годишно, в първи клас,

но не започнаха да се карат с Бога. Какво означава това? – означава, че са смирени съпрузи. Смиреният изпитва болка по друг начин, неговата душевна болка има друга острота. И не започвай да питаш защо Бог е направил така с това семейство, след като са били смирени и им изпратил това. Не зная, Бог знае. Аз едно нещо знам, че душата на тези съпрузи стана много бляскава, светла, осветена и много облагодатена. И разбира се, детето е в Божиата прегръдка, в рая, в Божието блаженство, ти какъв проблем имаш с детето? Тоест Бог ще попита теб кога ще умре всеки един човек? Каква е тази логика? Нима това детенце е поставило теб да го защитаваш защо е починало? Не. Това детенце, ако сега ни говореше, щеше да ни каже: не се занимавайте с мен, не се притеснявайте! Аз съм много добре. Изпитвам детска радост, радвам се, а вие плачете?! Аз се радвам! Не искам да ме браниш!

И вие се помолете си кажете Господи Исусе Христе, упокой душата на Твоя починал раб Спиридон Кажете го, не е ли хубаво? Толкова молитви се възнесоха сега за това детенце. Това детенце си живее изключително хубаво, а ти сега се правиш си съдник на Бога? Тоест всички други коментират, а родителите, които пряко ги засяга този въпрос, не коментираха Бога, не съдиха Бога, не обвиниха Бога, изпитаха болка и се осветиха. Изпитаха болка, плаха, но животът не свършва. Животът продължава, срещата с това дете ще дойде в даден момент. Съществува и другият живот, животът продължава, съществува и друг свят, но ако не приемеш това, наистина ще имаш много недоумения, ако не вярваш във вечния живот, аз какво да направя? Ако не вярваш, и затова си така объркан, но ако вярваш, това си има обяснение и тълкувание. Срещата (с вечността) идва, следва продължение.

Пак говорих много за това, за което не трябва да говорим много - за болката. За нея можеш да кажеш малко неща, тези, които изпитват болка, не говорят, нито пишат книги, или след години пишат няколко думи и затова са много зрели и мъдри думи или ти казват една дума и тя те докосва. Докато ние, по-младите, само развиваме философии и теории и ако дойде някой, който изпитва болка, не знаеш какво да му кажеш. Аз съм си патил това. Другият идва да го утеши и нямам какво да му кажа- какво да кажеш? Какво? След като не съм изпитал болка до такава степен, че да чувствам болката на хората. Това е трудното в света. Виждаш - не можем да утешим другия, отиват на едно погребение и говорят някакви неща: ела, не се притеснявай, не прави така, не пречи! Не знаем как да утешим другия. Нямаме какво да кажем. Докато този, който е изпитал болка, който обича, който вярва, който има смирение, който има душевна мъдрост и зрялост в своя поглед, те държи за ръка, гледа те в очите, проплаква една сълза и ти казва- брате мой, съчувствам ти! Изпитвам болка заедно с теб. Нямам какво да ти кажа. Плача заедно с теб. Много те обичам. До теб съм. Той обаче има какво да каже. Ние, останалите, нямаме какво да кажем, защото не знаем. Веднъж попитах децата в училище – ако някой ваш приятел в училище ви каже: имам проблем! Имам някакъв кръст и болка в живота. Вие можете ли да му кажете нещо като утеха? Или ще му кажете: да отидем да изгледаме някой филм, да отидем на лунапарк, на ски и да се

Болката разширява сърцето - част 2

Написано от Архим. Андрей Конанос
Събота, 19 Юли 2014 20:50

отпуснем. Или пък да намерим девойки за компания и да забравим всичко! Това ли са утехите? Това? Е, това са светските утехи. Затова само до Христос ще намериш истински отговор на твоята болка. Близко до Него, не до мене, нито аз до теб, нито до някой друг човек. В Христос ще намерим отговора на въпросите *защо, как и кога*, всичко това, което ни обзема и питаме. Затова се помоли на Христос и превърни болката си в молитва и диалог с Бога. Говори на Христос – кажи Му това, което искаш, говори Му, каквото искаш. Времето ти да минава близо до Христос.

Моля се душата ти толкова много да се услади, че накрая да забравиш това, което искаш да Му кажеш и тази молитва да завърши в покой, мир, тишина и след това да спиш като птиче, без притеснение, а с доверие в Бога. Да забравиш проблемите, но в Христос, не това, което казват *забрави ги!* Те не се забравят, в Христос обаче се забравят, като дечицата, които играят мач, някое от тях си удря крачето и тече кръв, плаче, но вечерта заспива и забравя всичко това и душата му утихва. Моля се Бог да изцели болката на твоето сърце, каквото имаш, не знам какво е то.

Радвам се, че се отнасяш към своята болка с вяра в Христос, с любов, със смирение, с молитва и темата за болката не свършва, и друг път ще поговорим, за да намираме точките, които ни обединяват.

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}